

ที่ต้องท่องเพื่อเตรียมสอบข้อเขียนและใช้ในพิธีบรรพชา (คำขอบรรพชา และองค์ศีล๑๐)

(ต้องท่องทั้ง ๒ อย่าง สอบข้อเขียนคะแนนเต็ม ๑๐๐, ต้องเกิน ๗๐ จึงผ่าน)

คำขอบรรพชา

เอสาหังภันเต, สุจิระ, ประรินิพพุตัมปิ, ตังภะคะวันตัง สาระณังคัจฉามิ, ัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ,
ละภยยาหังภันเต, ตัสสะภะคะวะโต, ัมมะวินะเย ปัพพชัง

ทุติยัมปาทังภันเต, สุจิระ, ประรินิพพุตัมปิ, ตังภะคะวันตัง สาระณังคัจฉามิ, ัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ,
ละภยยาหังภันเต, ตัสสะภะคะวะโต, ัมมะวินะเย ปัพพชัง

ตติยัมปาทังภันเต, สุจิระ, ประรินิพพุตัมปิ, ตังภะคะวันตัง สาระณังคัจฉามิ, ัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ,
ละภยยาหังภันเต, ตัสสะภะคะวะโต, ัมมะวินะเย ปัพพชัง

อะหังภันเต, ปัพพชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัดถานิ คะเหตตะวา, ปัพพาเชถะ มังภันเต,
อะนุกัมปัง อูปาทายะ

ทุติยัมปิ อะหังภันเต, ปัพพชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัดถานิ คะเหตตะวา, ปัพพาเชถะ มังภัน
เต,

อะนุกัมปัง อูปาทายะ

ตติยัมปิ อะหังภันเต, ปัพพชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัดถานิ คะเหตตะวา, ปัพพาเชถะ มังภันเต

,

อะนุกัมปัง อูปาทายะ

(ให้ว่าตามพระอุปัชฌาย์ ทีละคำ) เกสา.. โลมา.. นะชา.. ทันตา.. ตะโจ..; ตะโจ.. ทันตา.. นะชา.. โลมา.. เกสา
นาคสามเณรอุ้มผ้าไตรเข้าไปหาพระอุปัชฌาย์เพื่อให้คล้องอังสะให้ที่คอ เสร็จแล้วออกไปห่มผ้าแบบ
สามเณร

กลับมาแล้วขอศีลพร้อมกันว่า

อะหังภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ

ทุติยัมปิ อะหังภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ

ตติยัมปิ อะหังภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ

พระอุปัชฌาย์ว่า “นะโม...” ๓ ครั้งติดกัน ให้ว่าตาม... (เสร็จแล้วพระอุปัชฌาย์ว่า “ยะมะหัง ะทามิ ตัง ะ
เทหิ” ให้รับว่า “อามะ ภันเต”)

พุทัง สาระณัง คัจฉามิ... (ให้ว่าตามพระอุปัชฌาย์ไปที่ละประโยค)

ัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ พุทัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ ัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ตติยมปิ สังฆัง สระระณัง คัจฉามิ...(เมื่อจบบทนี้แล้วพระอุปัชฌาย์ว่า“ติสระระณะคะมะนัง นิฏฐิตี
ตั้ง”ให้รับว่า“อามะ ภันเต”)

ปาณาติปาตา... เวะระมะณี...(ให้ว่าตามพระอุปัชฌาย์ไปที่ละประโยค เว้นวรรคตรง“เวระมะณี”
ด้วย)

อะทินนาทานา... เวะระมะณี

อะพรหมะจริยา... เวะระมะณี

มุสวาทา... เวะระมะณี

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัญญานา... เวะระมะณี

วิกาละโกชะนา... เวะระมะณี

นัจจะคีตะ วาทิตะ วิสุกะทัสสนา... เวะระมะณี

มาลาคันธะ วิเลปะนะ ธารณะ มัณฑะนะ วิญจะนัญญานา... เวะระมะณี

อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนา... เวะระมะณี

ชาตะรุปะ ระชะตะ ปะภุคคะหะณา... เวะระมะณี

อิมานิ ทะสะ ลิกขาปะทานิ สะมาทิยามิฯ (พระอุปัชฌาย์ว่า ๑ ครั้ง สามเณรว่า ๓ ครั้ง)

เสร็จแล้วสามเณรกล่าวคำขอนิสัย ดังนี้

อะหังภันเต นิสสะยัง ยาจามิ, ทุติยมปิ อะหังภันเต นิสสะยัง ยาจามิ, ตติยมปิ อะหังภันเต นิสสะ
ยัง ยาจามิ

อุปัชฌาโยเม ภันเตโหติ (๓ ครั้ง)(พระอุปัชฌาย์ว่า“โอปาเยกัง”) สามเณรว่าสาธุ ภันเต (พระ
อุปัชฌาย์ว่า“ปะติรูปัง”)

สามเณรว่าสาธุ ภันเต (พระอุปัชฌาย์ว่า“ปาสาทิเก นะสัมปาเทหิ”)

สามเณรว่าอัชชะตักเค ทานิเถโร มัยหังภาโร อะหัมปิ เถรัสสะ ภาโร (๓ ครั้ง)

องค์ศีล ๑๐

องค์ศีล ๑๐ คือสิกขาบท ๑๐

ปาณาติบาตมีองค์ ๕ คือ

๑) ปาโณ สัตว์มีชีวิต

๒) ปาณะสัญญิตา ตนรู้่ว่าสัตว์มีชีวิต

- ๓) วัชระกะจิตตั้ง จิตคิดจะฆ่า
- ๔) อุปั๊กกะโม ทำความเพียรที่จะฆ่า
- ๕) เตนะ มะระนัง สัตว์ตายด้วยความเพียรนั้น

อทินาทาน มืองค์ ๕ คือ

- ๑) ประระปะริคคะหิตัง ของอันเจ้าของเขาหวงแหน
- ๒) ประระปะริคคะหิตะสัญญิตา ตนรู้ยู่ว่าของอันเจ้าของเขาหวงแหน
- ๓) เถยยะจิตตั้ง จิตคิดจะลัก
- ๔) อุปั๊กกะโม ทำความเพียรที่จะลัก
- ๕) เตนะ มะระนัง ได้ของนั้นมาด้วยความเพียรนั้น

อพรหมมืองค์ ๓ คือ

- ๑) ตินณัง มัคคานัง อัญญะตะระธา วัตถุอันตนประพตูล่วงในมรรคทั้ง ๓ มรรคใดมรรคหนึ่ง
- ๒) ตัสสิมิง เสวะนะจิตตั้ง คิดจะเสพในมรรคทั้ง ๓ นั้น
- ๓) มัคเคนะ มัคคะปะฏิปัตติ เมื่อเสพทำมรรคใดมรรคหนึ่งให้ถึงกันในที่ชุ่มประมาณเท่าเมล็ดงา

มุสาวาทมืองค์ ๓ คือ

- ๑) วิสังวาทะนะจิตตั้ง จิตคิดจะพูดให้ผิด
- ๒) ตัสโซ วายาโม เพียรกล่าวปดออกไป
- ๓) ประรัสสะ ตะทัตถะวิชานะนัง ข้อความที่ตนพูดนั้นคนอื่นรู้เข้าใจ

สุรามืองค์ ๔ คือ

- ๑) มัชชะภาโว ความเป็นน้ำเมา มีสุราเป็นต้น
- ๒) ปาตุกัมมะตะจิตตั้ง จิตใครจะดื่มกินน้ำเมา
- ๓) ตัสโซ วายาโม เพียรพยายามเกิดแต่จิตนั้น
- ๔) ตัสสะ ปานัง ดื่มน้ำเมานั้นให้ลวงไหลล้าคอเข้าไป

วิกาละโภชนะมืองค์ ๔ คือ

- ๑) วิกาละตา ล่วงตั้งแต่ตะวันเที่ยงแล้วไป
- ๒) ยาวะกาลิกะธา อาหารและลูกไม้ที่เป็นของเคี้ยวและของกัด
- ๓) อัสโซหะระณัปปะโยโค ประโยคกลืนกิน
- ๔) เตนะ อัสโซหะระนัง กลืนให้ลวงไหลล้าคอกลงไปด้วยประโยชน์นั้น

นัจจะคีตะมืองค์ ๓ คือ

- ๑) นัจจาทิตา ความเป็นการเล่นมีการพ้อนเป็นต้น
- ๒) ทัสสะนัตถายะ คะมะนัง ไปเพื่อความต้องการจะดู
- ๓) ทัสสะนัง กิริยาที่ได้เห็น

มาลามืองค์ ๓ คือ

- ๑) มาลาทีนัง อัญญะตะระธา ดอกไม้ของหอมและเครื่องทาเครื่องย้อมเครื่องประดับอันใดอันหนึ่ง

๒) อนุญาตตะการระณาภาโว เหตุที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้มี คือทาของหอมคิดจะแก้เจ็บหา
มิได้

๓) อะลังกะตะภาโว ทัดทรงประดับกายด้วยจิตคิดจะประดับ

อุจจา มีองค์ ๓ คือ

๑) อะกัปปิยะธาระตา ทรงเครื่องลาดมีนุ่นและสำลีภายใน และวิจิตรงดงามต่างๆ

๒) ปะมาณาทิกันตะมัญจะปีทะกา เตยตั้งมีเท้าสูงกว่าประมาณคือเกิน ๑๐ นิ้ว ๓ กระเปียดข้างไม้

๓) อะภินิสีหะนัง วา อะภินิปัชชะนัง วา นั่งหรือนอนบนเตียงตั้งหรือเครื่องลาดนั้น

ชาตะรูปะ มีองค์ ๓ คือ

๑) ชาตะรูปะระชะตะภาโว เงินทองแก้วมาสกที่เขาใช้ซื้อขายกันได้ในประเทศนั้นๆ

๒) อัตตทเทสิกกะตา เฉพาะเป็นของตนเอง

๓) ปฏิกคะหะณาทิสู อัญญะตะระภาโว รับก็ดี ให้ผู้อื่นรับก็ดี หรือไม่ห้ามให้เขารับเพื่อตนก็ดี

เมื่อสามเณรประพฤติล่วงสิกขาบทใดๆพร้อมด้วยองค์ในสิกขาบทนั้นๆจึงเป็นอันล่วง ถ้าไม่พร้อมด้วยองค์ก็ยังไม่เป็นอันล่วงสิกขาบทนั้นๆก่อน